

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 31.10.1979, sp. zn. 2 To 44/79, ECLI:CZ:NS:1979:2.TO.44.1979.1

Číslo: 32/1980

Právní věta: Ak pri pokračujúcom trestnom čine spácha páchateľ niektoré čiastkové útoky v čase, keď podliehal právomoci vojenských súdov a iné v čase, keď právomoci vojenských súdov nepodliehal, je na prejednanie veci príslušný vojenský súd. Ak pri opakovaní trestných činov spácha páchateľ niektoré trestné činy v čase, keď podliehal právomoci vojenských súdov, je na prejednanie všetkých trestných činov príslušný vojenský súd len vtedy, keď trestné činy spáchané v čase, keď páchateľ nepodliehal právomoci vojenských súdov, vecne súvisia s trestnými činmi spáchanými v čase, keď páchateľ podliehal právomoci vojenských súdov. Vecnú súvislosť medzi trestnými činmi v zmysle § 20 odst. 3 Tr. por. však nemôže založiť len skutočnosť, že opakujúce sa trestné činy sú tej istej povahy.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 31.10.1979

Spisová značka: 2 To 44/79

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pravomoc soudu vojenského

Předpisy: 141/1961 Sb. § 14 odst. 1 písm. a
§ 15 odst. 2
§ 20 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 32/1980 sb. rozh.

Ak pri pokračujúcom trestnom čine spácha páchateľ niektoré čiastkové útoky v čase, keď podliehal právomoci vojenských súdov a iné v čase, keď právomoci vojenských súdov nepodliehal, je na prejednanie veci príslušný vojenský súd.

Ak pri opakovaní trestných činov spácha páchateľ niektoré trestné činy v čase, keď podliehal právomoci vojenských súdov, je na prejednanie všetkých trestných činov príslušný vojenský súd len vtedy, keď trestné činy spáchané v čase, keď páchateľ nepodliehal právomoci vojenských súdov, vecne súvisia s trestnými činmi spáchanými v čase, keď páchateľ podliehal právomoci vojenských súdov. Vecnú súvislosť medzi trestnými činmi v zmysle § 20 odst. 3 Tr. por. však nemôže založiť len

skutočnosť, že opakujúce sa trestné činy sú tej istej povahy.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 31. 10. 1979 sp. zn. [2 To 44/79.](#))

Najvyšší súd SSR zrušil na základe odvolania krajského prokurátora a obvineného L. Ch. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 1979 sp. zn. 2 T 36/78 v časti týkajúcej sa obvineného L. Ch. v celom rozsahu a obvineného L. Ch. uznal za vinného zo spolupáchateľstva na trestných činoch rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 9 odst. 2, § 132 odst. 1 písm. a) Tr. zák. a poškodzovania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 9 odst. 2, § 136 odst. 1 písm. a) Tr. zák., ktoré spáchal spolu s obvineným M. U. tak, že

1. v presne nezistiteľnom čase v júli až auguste 1976 zo soboty na nedeľu sa v Púchove dvakrát vlámal do objektu prevádzky č. 5 Gumárni 1. mája, n. p. a odcudzil 8 kusov radiálnych autoplášťov 155-14 v cene 3600,- Kčs na škodu Gumárni 1. mája, n. p. Púchov,

2. zo 17. na 18. 8. 1976 sa v Udiči vlámal do predajne č. O1-120 a odcudzil najmenej 500,- Kčs a tovar v cene najmenej 348,- Kčs; vlámaním spôsobil ďalšiu škodu vo výške 780,- Kčs Jednote SD Púchov,

3. z 27. na 28. 8. 1976 sa v Dolnom Milochove vlámal do pohostinstva č. 70-641 a odcudzil 1000,- Kčs a tovar v cene najmenej 783,- Kčs; vlámaním spôsobil Jednote SD Púchov ďalšiu škodu vo výške 1099,- Kčs,

4. z 27. na 28. 9. 1976 v Hornom Hričove sa vlámal do objektu pošty a na škodu Stredoslovenského riaditeľstva spojov v Banskej Bystrici odcudzil 88,90 Kčs a tri balíky v cene 335,- Kčs; vlámaním spôsobil ďalšiu škodu vo výške 416,30 Kčs.

Za to ho súd odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka v prvej nápravno-výchovnej skupine a na náhradu škody.

Skutok spočívajúci v tom, že v noci z 25. na 26. 2. 1977 v Ovčiarsku sa spolu s M. U. vlámal do pohostinstva, vypáčil vchodové dvere, vylámali ďalšie dvere a odcudzil alkoholické nápoje a cigarety, vrátil súd podľa § 260 Tr. por. prokurátorovi na došetrenie.

Z odôvodnenia:

U obžalovaného L. Ch. súd prvého stupňa urobil chybu, keď si osvojil príslušnosť na vykonanie konania o skutku, ktorý podľa obžaloby spočíval v tom, že v noci z 25. na 26. 2. 1977 so spoluobžalovaným M. U. sa vlámal do pohostinstva č. 709 v Ovčiarsku tak, že obidvaja vypáčili vchodové dvere, vylámali ďalšie dvere a po vniknutí do objektu odcudzili 400,- Kčs, fľašu rumu, fľašu Stocku, 20 balíčkov cigariet zn. BT a 20 balíčkov cigariet zn. Clea v cene 400,- Kčs, pričom poškodením dverí a iného zariadenia pohostinstva spôsobili Jednote SD v Žiline ďalšiu škodu v sume 320,- Kčs.

Odvolačný súd z dosiaľ vykonaných dôkazov zistil, že obžalovaný L. Ch. bol v kritickom čase vojakom základnej služby. Mal služobné voľno, aby sa zúčastnil na súdnom konaní v Považskej Bystrici. Spoluobžalovaný M. U. d tiež uviedol, že obžalovaný L. Ch. bol v kritickom čase z vojenskej služby na dovolenke. Po spáchaní skutku spoluobžalovaný L. Ch. odišiel vykonávať vojenskú službu.

So zreteľom na uvedené fakty, ako aj so zreteľom na charakteristiku VÚ 5201/14 v Prešove, z ktorej takisto vyplýva, že obžalovaný L. Ch. bol od 1. 10. 1976 vojakom základnej vojenskej služby, je pochybnosť, či je krajský súd príslušný na prejednanie uvedeného skutku. Preto bude treba doplniť dokazovanie v uvedenom smere, a za predpokladu, že sa zistí nepríslušnosť všeobecného súdu, aj v

tom smere, ktorý vojenský súd je príslušný na vykonanie konania o uvedenom skutku.

Pretože obvinený L. Ch. spáchal uvedený skutok počas trvania pomeru uvedeného v § 14 odst. 1 písm. a) Tr. por., je právomoc vojenského súdu v takom prípade výlučná. Odvolací súd zo spisu zistil, že skutok vyšiel najavo v čase činnnej vojenskej služby obvineného, a teda nie až po skončení pomeru zakladajúceho právomoc vojenských súdov (§ 15 odst. 2 Tr. por.); preto prokurátor nemohol podať obžalobu pre tento trestný čin na všeobecnom súde.

Podľa § 20 odst. 3 Tr. por. ak je osoba podliehajúca právomoci vojenských súdov súčasne stíhaná pre iný trestný čin, ktorý vecne súvisí s trestným činom, na ktorý sa vzťahuje právomoc vojenských súdov, vojenský súd vec prejedná a rozhodne aj pokiaľ ide o súvisiaci trestný čin. Odvolací súd však nezistil vecnú súvislosť medzi trestným činom, na ktorý sa vzťahuje právomoc vojenských súdov, a trestnými činmi, na ktoré sa vzťahuje právomoc všeobecných súdov. Vojenský súd by bol príslušný na prejednanie celej trestnej činnosti obžalovaného L. Ch. len vtedy, keby išlo o pokračujúci trestný čin a útok spáchaný v čase, keď obžalovaný podliehal vojenskej súdnej právomoci by bol čiastkovým útokom jedného pokračujúceho trestného činu. Právomoc vojenského súdu by v takomto prípade bola daná pre celý skutok bez ohľadu na to, ktorá časť skutku bola spáchaná v čase trvania právomoci vojenského súdu. Vyplýva to z ustanovenia § 20 odst. 3 Tr. por., podľa ktorého vojenský súd je príslušný aj na prejednanie a rozhodnutie o samostatnom trestnom čine, na ktorý sa inak nevzťahuje jeho právomoc, ale ktorý vecne súvisí s trestným činom spadajúcim do jeho právomoci. Tým skôr (a fortiori) je vojenský súd, krotého právomoc je výlučná, príslušný na prejednanie a rozhodnutie o neoddeliteľnej časti pokračujúceho trestného činu spáchanej v čase, keď inak nebola daná jeho právomoc. Jednota skutku zakladajúceho pokračujúci trestný čin sa totiž neprerušuje zmenou právomoci súdu, ale len vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu (§ 35 odst. 2 Tr. zák.).

Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že tento skutok (na rozdiel od ostatných čiastkových aktov uvedených v tomto rozsudku) je súčasťou pokračujúceho trestného činu, ale že ide o opakovanie trestného činu, teda o samostatný trestný čin, ktorý netvorí jeden skutok s ostatnou trestnou činnosťou obžalovaného, a to pre nedostatok objektívnej a najmä subjektívnej súvislosti ako podmienky pokračovanie v trestnom čine. Čo sa týka objektívnej súvislosti, nie je daná časová súvislosť. Medzi predchádzajúcimi čiastkovými skutkami a posledným skutkom je zhruba päťmesačný časový odstup. Medzičasom, a síce krátko po spáchaní skoršieho skutku, sa obvinený stal vojakom v činnnej službe, čo znamenalo podstatnú zmenu v spôsobe jeho života a jeho osobného stavu. Ešte nápadnejší je nedostatok subjektívnej súvislosti, ktorá musí spočívať pri pokračovaní v trestnom čine v uskutočňovaní rovnakého zámeru páchatela predovšetkým z toho hľadiska, že páchatel postupne uskutočňuje vopred zamýšľaný plán, resp. zámer vyplývajúci z tých istých pohnútok, pričom sa predpokladá jednotný zámer pokračovať v trestnej činnosti aspoň v najhrubších rysoch už pri prvom útoku. Z uvedeného hľadiska má podstatný význam, že obvinený L. Ch. nevedel a nemohol vedieť, miesta bydliska. So spoluobvineným sa stretol náhodne a len preto sa dohodli spáchať trestný čin.

Najvyšší súd SSR dospel k záveru, že ide o opakovanie trestného činu, a to so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplynuli po procesualnej stránke.